

ENTREVISTA AL PARE FRANCESC COSTA

ROSA M. MASANANA RIBAS

Publicat a Totbisbal el dia 4 de juliol del 2017

[Inici](#)[Entrevistes](#)

Entrevista al pare Francesc Costa Planagumà

Amb data 23 de gener de l'any 2015 vaig publicar en aquest mateix mitjà un reportatge sobre els ordes religiosos que hi va haver a la Bisbal [1]. Darrerament m'han facilitat el contacte amb el pare Francesc Costa, que va residir al convent durant 25 anys, motiu pel que he considerat fer-li algunes preguntes relacionades amb aquesta tradicional institució bisbalenca.

R.M.: Bon dia. La Montserrat Mer em va suggerir que parlés amb vostè perquè ens pot donar informació d'aquells temps en què va estar al convent.

F.C.: Val, cap problema. Bé, tu ja saps que ara estic a Toledo, al monestir de San Juan de los Reyes[2]. Segons la legislació actual ens poden enviar a tot Espanya.

Sí, és un lloc amb molta història. A quin any vau venir a la Bisbal?

Els meus superiors em van destinar a la Bisbal l'any 1986, quan llavors tenia 41 anys. Hi vaig venir per acomplir la funció de formador del noviciat, en qualitat d'ajudant del pare Linares, qui n'era el mestre. Des de llavors han passat 31 anys, perquè ara n'he fet 72.

Felicitats! A la dècada dels noranta, quantes persones formàveu la comunitat, i quants novicis teníeu?

Gràcies! Quan vaig arribar, la comunitat estava constituïda pels pares Jaume Rigall, que era el guardià, i natural de Ventalló, el pare Linares, el pare Joan Pujol, que també era del grup de formadors, i jo mateix, qui, a més de dedicar-me a la formació, era el vicari i també exercia d'ecònom [3]. És per aquest motiu que tenia tants maldecaps.

També hi havia fra Pere Gómez, que era l'hortolà, i fra Genís Sánchez, que era el cuiner. I de novicis n'hi havia uns sis.

Que solia cuinar, fra Genís?

Cuina casolana molt ben elaborada i ben condimentada.

Que bo! Segons ens ha explicat, podem dir que el convent era un centre de formació?

Sí, bàsicament les tasques de la casa estaven centrades en la formació dels novicis. Per tant, entre les classes i altres activitats, ens ocupava gran part del dia. Perquè també ens cuidàvem de la neteja i conservació del convent, i de fer les compres de queviures i altres necessitats de la comunitat.

I coses extra?

Bé, sí, també teníem la casa oberta a l'acollida. Això vol dir que a l'estiu venien famílies o coneguts nostres a passar-hi uns dies. El que els agradava més de tot era poder compartir la taula i participar amb nosaltres en la pregària.

També recordo que acollíem a la fraternitat de Lourdes, que devia ser el mes de febrer, per la festa de la mare de Déu del mateix nom.

La diada consistia en la celebració d'una missa i, tot seguit, fèiem un dinar en el refectori del convent.

I essent tan gran l'edifici, com ho fèieu per tenir-lo a l temperatura adequada?

Tenien una estufa a les habitacions que era elèctrica, per tenir almenys els peus calents quan llegies o estudiaves i, a la sala de la televisió, una de llenya. A les altres dependències, si tenies fred, copa de conyac...

Carai! Em pensava que només fèieu anar el vi de missa!

De tot! Recordo que constantment fèiem millores a la casa, perquè en ser tan gran, sempre hi havia quelcom a millorar.

Durant alguns períodes de temps hi van treballar persones i empreses com el fuster Josep Xifre, i el fuster Puig. A ell se li va encarregar fer els bancs de l'església, i la taula de la biblioteca. Els últims temps també hi va treballar el fuster Pagès.

També hi havien fet obres les constructores Baix Empordà i Daró, i també hi van col·laborar can Cortadellas i can Sabria.

I el mobiliari sempre el compràvem a can Matarrodona.

Celebràveu missa per les persones de la vila?

Sí, cada dia al capvespre. Personalment, per encàrrec del pare guardià, se'm va adjudicar la responsabilitat d'ocupar-me de les parròquies de Fonteta, Vulpellac, Sant Pol, Fitor i Sant Climent de Peralta. Tinc molt bon record de les tasques que vaig portar a terme durant els 21 anys que en vaig tenir cura, i de l'acollida que em van dispensar la majoria de persones. Sobretot voldria destacar el recolzament que vaig rebre de l'alcalde de Forallac, Josep Sala. Considero que si el Barça és més que un club, ell és més que un alcalde!

Realment el territori que portava era força extens, havia de tenir feina.

Una altra de les activitats realitzades i que va durar 10 anys va ser el *Festival de Música de la Bisbal*, de la que en portàvem la direcció nosaltres, però els qui feien la feina eren el matrimoni Arcadi Lozano i Maite Mer.

Els concerts es realitzaven al claustre, i aproximadament hi assistien unes 200 persones a cada concert. Si ho recordo bé, crec que en fèiem quatre durant els mesos de juliol i agost.

Voldria esmentar que el senyor Martí Garcia va pintar per la capella del Santíssim un quadre que ens va regalat, i el fuster Pagès ens hi va fer també desinteressadament el marc. Voldria donar-los des d'aquí les gràcies una vegada més.

En quin any la comunitat va deixar el convent i per què?

No ho recordo del tot. El motiu va ser que els noviciats de tot Espanya es van unificar, i la casa va deixar de tenir la funció de la seva activitat primordial, que era la formació. I el centre va ser cedit llavors a la *Fundació acollida i esperança*.

Pare, moltes gràcies!

Ja ho saps.

NOTES

[1] Masana, Rosa M. *Els cinc ordes religiosos de la Bisbal (des de l'any 1341)*, publicat a totbisbal [<http://totbisbal.com/reportatges/detallsReportatges.php?nIdReportatges=47>]

[2] San Juan de los Reyes és un monestir representatiu del gòtic toledà, fet construir pels Reis Catòlics l'any 1476.

[3] Segons *Optimot*, l'ecònom d'un convent és qui serveix un ofici eclesiàstic enlloc del titular. També és un sacerdot destinat a una parròquia pel bisbe perquè faci les funcions del rector per vacant, malaltia...

[4] Les fotografies 1, 2, 3 i 5 són cedides pel pare Francesc Linares, i la número 4 és de Rosa M. Masana.

Autor/a

Rosa M. Masana Ribas

Data d'edició

04.07.2017

[Envia-ho a qui vulguis]

Imprimir

Anar a dalt ▲